

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
 θέας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
 μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ). — ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ, διή-
 γημα, κατὰ μετάφρασιν Ἀναστασίας Ἀραβανῆ, (τέλος). — Καρδίου
 Βρίκεττ: ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ, μετάφρασις Ε. Ἀλεξάκη

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτίς

Ἐν Ἀθῆναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΠΟ 1ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(μετ' εικόνων)

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Λαυρέντιος ἀνηγέρθη ἀποτόμως μετὰ πυρετώδους ἐξεγέρσεως :

— Λοιπόν! . . . ἀνέκραξεν, ἔζησα ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐκ τῶν προϊόντων κλοπῶν καὶ φόνων, τὰ ὅποια μοὶ ἐφιλοδώρει ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος Στρώγκ! . . . Ἐγὼ ἔπια τὸ αἷμα τῶν θυμάτων ἐκείνων . . . καὶ ὅλα αὐτὰ προήρχοντο ἐκ τοῦ ἐξαιρέτου πατρός μου. . . ὦ! θαυμάσια! Ὑπάρχουσι πατέρες, οἱ ὅποιοι δίδουν τὸ αἷμα των διὰ νὰ θρέψωσι τὰ τέκνα των. . . ὁ ἰδικός μου πατήρ δὲν ἦτο τόσῳ ἀνόητος! ἔδιδε τὸ αἷμα τῶν ἄλλων!

Ὁ Μοῦλ ἔντρομος ἐπλησίασε τὸν Λαυρέντιον.

— Σιωπήσατε, καθισχύραστε, εἶπεν.

— Νὰ καθισχύρῃ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ φοβερᾶς ψυχραιμίας, ἀλλ' εἶμαι ἡσυχος, ἀγαπητέ κύριε Μοῦλ, δὲν τὸ βλέπετε! καὶ διατί νὰ εἶμαι ἐκτὸς ἐαυτοῦ; Ὅλα αὐτὰ εἶνε τόσον ἀπλᾶ καὶ τόσον φυσικά. Ἄν εἶμαι ὀλίγον τεταραγμένος, τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης μου διὰ τὰς καλωσύνας αὐτάς. Αἱ συμβουλαὶ ἐκεῖναι καὶ αἱ γενναιοδωρεὶαι πόθεν προήρχοντο! Καὶ ἡ προστασία ἐκείνη! . . . ὦ, ἡ προστασία ἐκείνη!

Ἐνταῦθα ἐσταμάτησεν αἴφνης ὑπόνοιαι τις ἢ μᾶλλον φοβερὰ βεβαιότης ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ.

— Τί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μοῦλ.

— Οὐδέν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἡ τοῦλάχιστον μικρὸν πρᾶγμα. Πῶς; ἔπρεπεν ἡ προστασία νὰ ἐξασκῇ ὑπὸ πάσας τὰς μορφάς. . . ὅθι ἦτο ἀτελής ἂν δὲν ἐμποδίζετο ὁ δὲ Μερὰκ νὰ μὲ φονεύσῃ ἢ νὰ μὲ πληγώσῃ εἰς μονομαχίαν! . . . Τὸ προέδον! . . .

— ὦ! ἀληθῶς. . . ὁ φόνος αὐτός. . . εἶπεν ὁ Μοῦλ συλλαμβάνων ἐπίσης τὴν αὐτὴν ἰδέαν.

— Λοιπόν! τί; Ἐκπλήττεσθε; . . . Ἐγὼ δὲ οὐδὲν πλέον ἐκπλήτσομαι, ἀλλὰ γελῶ!

Ταῦτα λέγων ἐμειδία καὶ ἐφαίνετο ἡρεμος ὡς παράφρων.

— Ἀρετὰ, ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ, προέβην πολὺ, ὑπελόγησα πολὺ ἀνωτέρας τὰς δυνάμεις σου. Συνέλθετε ὀλίγον, θὰ ὀμιλήσωμεν πάλιν δι' ὅ,τι ὑπολείπεται νὰ πράξετε ἄλλοτε.

— Ἀ! βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅταν θέλετε εὐχαρίστως.

Πυρετὸς ἰσχυρὸς ἐφλεγεν αὐτόν.

— Εἶνε ἀργά, εἶπεν ὁ Μοῦλ προσπαθὼν ἀνωφελῶς νὰ καθισχύρῃ αὐτόν· πρέπει νὰ κατακλιθῇ. Ὅθι ἔλθω νὰ σὲ ἴδω αὐριον τὸ πρωί.

Ὅτε κατεκλίθη, ἡ ἐξεγέρσις τοῦ Λαυρέντιου ἀντὶ νὰ κατευνασθῇ, τοῦναντίον ἐπετάθη. Ὁ Μοῦλ ἔμεινε παρ' αὐτῷ μίαν σχεδὸν ὥραν· εἶτα ἀπερχόμενος δι' ὑψηρσίαν ἐκάλεσε τὸν θυρωρόν, εἰς ὃν ἔδωκε τὴν ἐντολὴν νὰ ἐπαγρυπνῇ παρὰ τῷ Λαυρέντιῳ.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Πενθιέβρ. Ἡ κατὰστασις τοῦ Λαυρέντιου εἶχεν ἔτι μᾶλλον δεινωθῇ. Ἰατρὸς προσκληθεὶς διέγνωσε πυρετὸν ἰσχυρὸν μετὰ παραληρηματικῶν καὶ συμφορήσεως τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἐπὶ ἓνα μῆνα ὁ Λαυρέντιος διετέλεσε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, καθ' ὃ ὁ Μοῦλ μυρίας ἐπεδαψίλευσε περιποιήσεις τῷ πάσχοντι, ἡ ἀνάκρισις ταχέως προέβη κατὰ τοῦ Δακολάρ καὶ τοῦ Πατίν. Ἡ ἀφορῶσα τοὺς Λουβέν, Σαμουήλ καὶ Μωϋσῆν Ριχάρ καὶ τῆς Σκανοῦς εἶχε σχεδὸν παραιτηθῇ.

Ἐπρόκειτο κατὰ πρῶτον νὰ βεβαιωθῇ νομίμως ἡ ταυτότης τοῦ Δακολάρ.

Ὁ Δακολάρ ἐπέμενε, παρὰ τὰς ἀναμφισβητήτους διαβεβαιώσεις τῆς Πουλχερίας, ὑποστηρίζων ὅτι ἦτο Ἰταλός, καλούμενος Ἀντώνιος Κρουζίνης. Ὅπως δ' ἀποδειχθῇ τὸ ψεῦδος, ἤρκει νὰ φέρωσιν αὐτόν εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὸν Σουσαί ἡρκέθησαν ὅμως νὰ παρουσιάσωσι τὸν Δακολάρ εἰς δεκάδα συμπατριωτῶν του, οἵτινες ἐγνώρισαν αὐτόν ἄλλοτε εἰς Γρενόβλην.

Μεταξὺ τούτων ἦν ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ κύριος Τ*, οὗτινος εἶχε κλέψῃ τὸ ταμείον. Πάντες ἀνεγνώρισαν αὐτὸν ἀδιστακτικῶς ὡς τὸν Γεώργιον Δαλισιέ.

Ὁ Δακολάρ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, ἠρνήθη καὶ πάλιν προσθέτων ὅτι ἀφοῦ δὲν τὸν πιστεύωσι δὲν θὰ παρεῖχεν ἄλλας ἐξηγήσεις. Καὶ οὕτως ἔπαυσεν ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ, βραδύτερον δὲ καὶ ἐνώπιον τῶν συνέδρων τὴν αὐτὴν ἐτήρησε σιωπὴν.

Ὅπως δὴποτε κατηγορεῖτο διὰ τόσα ἐγκλήματα, ὥστε φοβερὰ καταδίκη ἀνέμενεν αὐτόν.

Ὁ Πατίν, ὁ ψευδὴς Ἀγγλος, κατηγορεῖτο ἐπὶ ἀποδράσει καὶ συνενοχῇ ἐν τῇ ὑποθέσει τῆς δεινροστοιχίας Μαρμπέφ καὶ τῷ φόνῳ τοῦ δὲ Μερὰκ. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἠρνεῖτο ἐπιμόνως ν' ἀπαντᾷ.

Ἡ ἀνάκρισις ἐπεναιώθη τάχιστα, ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰσῆχθη ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου κατὰ Νοέμβριον. Ὁ Δακολάρ ἠρνήθη ἀπολύτως νὰ συνενοχῇ μετὰ τοῦ δικηγόρου, ὃν ὥρισεν αὐτῷ τὸ δικαστήριον. Μόνος ὁ Μοῦλ ἠδυνήθη ν' ἀποσπᾷ παρ' αὐτοῦ λόγους τινάς. Ὡμίλησεν αὐτῷ περὶ τοῦ Λαυρέντιου.

— Καὶ πῶς εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Δακολάρ ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δικαστικῆς περιόδου τῶν κακουργιοδικῶν.

— Καλλίτερα, εἶπεν ὁ Μοῦλ· ἡ νεότης ὑπερίσχυεν.

— Εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ ἱατροῦ Πουμέ;

— Ναί· κακῶς ἴσως ἐπραξα νὰ τὸν τοποθετήσω ἐκεῖ, διότι θὰ ἔχῃ θλιβεράς ἀναμνήσεις. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Ὑπέστη τόσας ἄλλας δοκιμασίας. Ἦδη ἤρχισεν ἡ ἀνάρρωσις.

— Ἀ! τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Δακολάρ.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον; ἐπανέλαθεν ὁ Μοῦλ μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος. Καλλίτερον ὑποθέτω ν' ἀπέθνησκε, διότι καὶ μὲν ἀναρρωνύει... ἀλλὰ τί θ' ἀπογεῖνῃ;

— Πῶς;

— Ναί... τί θὰ γείνῃ;

— ὦ! μὴ σὲ μέλλει, εἶπεν ὁ Δακολάρ... θὰ ζήσῃ, θὰ εὕρῃ στάδιον ὅπου δὴποτε... ἔχει ἀπὸ τὴν δραστηριότητά μου... καὶ ἀπὸ τὸ αἷμά μου εἰς τὰς φλέβας του! . . .

Αἴφνης ἐσιώπησεν, ὡς ἄνθρωπος οὕτινος διέφυγεν ἀπόρρητον, καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Μοῦλ βλέμμα διαπεραστικόν.

Ὁ Μοῦλ ἀνύψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους.

— Μήπως, ὑπέλαθεν ἀποτόμως ὁ Δακολάρ, ἐπιμένουσι νὰ μὲ καταδικάσωσι καὶ νὰ μὲ κατατομήσωσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Δαλισιέ; Εἶνε γελοῖον. Ἰδοὺ οἱ τύποι! Δαλισιέ ἢ Δακολάρ ἢ Κρουζίνη τί σημαίνει, ἀρκεῖ νὰ κατατομηθῶ. Δὲν ὑπάρχει ἄρ' ἄγε μέσον νὰ ἀλλάξωσι γνώμην;

— Ἄν ἦτο δυνατόν, θὰ εἶχε γείνῃ ἤδη, εἶπεν ὁ Μοῦλ.

— Χάριν αὐτοῦ, ἔννοεῖς; εἶπεν ὁ Δακολάρ· ἐγὼ ὅλως ἀδιαφορῶ! Λοιπόν δὲν γίνεται;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Μοῦλ θλιβερός.

— Ουπηρόν, εἶπεν ὁ Δακολάρ, καὶ σὺ λυπᾶσαι δὲν ἔχει οὕτως; Εἴσαι καλός, τὸ βλέπω. Λοιπόν εἶνε καλλίτερα, ἐσώθη;

— Αἶ!... ἐσώθη, εἶπεν ὁ Μοῦλ κινδὺν μετὰ θλίψεως τὴν κεφαλὴν... βεβαίως τὸ σῶμα ἀναλαμβάνει δυνάμεις, ἀλλὰ τὸ ἡθικὸν τίς θὰ τὸ ἐνισχύσῃ;

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Δακολάρ. Φέρε τον εἰς ἐμέ. Ἐννοεῖς ὅτι πρέπει ἀπολύτως νὰ τὸν ἴδω. Μὰ τὸν Σατανᾶ! ἂν μοῦ στερήσετε αὐτὴν τὴν χάριν θὰ κάμω μεγάλα πράγματα... θὰ δαγκάσω τὸν δῆμιον!

— Σιωπήσον! εἶπεν ὁ Μοῦλ, ἔσο ἡσυχος, θὰ τὸν ἴδῃς, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἐπὶ τέλους!

— Βασίζομαι μάλιστα εἰς σέ, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοῦλ, ὅτι θὰ τὸν μεταβάλλῃς καὶ θὰ θεραπεύσῃς τὸ κακόν, τὸ ὅποιον ἐπροξένησες εἰς αὐτόν.

— Πολὺ καλὰ! Ἐχεις δίκαιον.

— Εἴσαι ὁ πατήρ του... Μὴ τὸ ἀρνεῖσαι εἰς ἐμέ ἀνωφελῶς! οἱ λόγοι σου θὰ ἐπιδράσωσιν ἐπ' αὐτοῦ, μεθ' ὅσα συνέβησαν, καὶ εἰς τοιαύτην ἐπίσημον στιγμὴν. Διάταξον αὐτόν νὰ ζήσῃ.

— Διάβολε! τὸ πιστεύω.

— Ὡμίλησον εἰς αὐτὸν διὰ τὰς τύψεις σου... διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς τιμωρίας... καὶ ἰκέτευσε αὐτὸν νὰ ζήσῃ... Ἐν ἀνάγκῃ διάταξον καὶ ὑπόδειξον αὐτῷ τὸ κατῆκον του.

— Καλὰ! καλὰ! ἔσο ἡσυχος, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, φέρε τον εἰς ἐμέ, καὶ ἐδῶ, μόνος μὲ αὐτόν, ἤξεύρω τί πρέπει νὰ τῷ εἴπω.

— Βασιζομαι εἰς σέ· ἡ πατρικὴ ἀγάπη θὰ σέ ἐμπνεύσῃ.

— Βεβαίως... Διὰ τοῦτο ἀποθνήσκω, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, καὶ δὲν λυποῦμαι παρὰ πολὺ ὀλίγον!... Ὅ· ἀποθάνω ἢ οὕτως ἢ ἄλλως... Ἐπειτα, ἐξ αὐτοῦ καὶ χάριν αὐτοῦ... εἶνε μία παρηγορία... Φέρε τον τὸ ταχύτερον.

— Μετὰ τὴν δίκην, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ ἀποκρύψω, καὶ ἀφοῦ ἴδω ὅτι εἶνε ἐν κατὰστάσει νὰ ὑποφέρῃ τὰς φοβερὰς αὐτὰς συγκινήσεις.

— Καλὰ... Βασιζομαι εἰς τὸν λόγον σου, εὐχαριστῶ!

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔλαβε χώραν ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἀστυνομίας, ἔνθα ὁ Δακκολάρ μετηνέχθη δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Κακουργιοδικείου.

Ἡ δίκη εἶχεν ὁρισθῇ διὰ τὴν δεκάτην τετάρτην Νοεμβρίου, θὰ διήρκει δὲ πιθανῶς τρεῖς ἡμέρας. Τὴν παραμονήν, ὁ Λουβὲν εὐρέθη, περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας, νεκρὸς ἐν τῇ εἰρκτῇ του. Διὰ τῆς αἰχμῆς παλαιοῦ καρφίου εἶχε γράψῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου: «Πεθαίνω, διότι ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὸν *Λαυρέντιον Δαλισιέ*!» Εἶτα ἐπειράθη νὰ ἐμπήξῃ τὸ καρφίον εἰς τὴν καρδίαν του· ἀλλ' ἡ δύναμις τῷ ἔλειπεν. Ἐσχίσε τότε εἰς λωρίδας ἔν ἑνδυμά του καὶ κατεσκεύασε βρόχον δι' οὗ ἀπηγγονίσθη ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

ΛΒ'

Ἡ κοινὴ περιέργεια, ζωηρῶς διεγερθεῖσα ἐκ τῆς δίκης ταύτης, δὲν ἰκανοποιήθη τελείως. Ἡ συζήτησις ἡπλοποιήθη καὶ ἐβραχυνέθη ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Δακκολάρ τοῦ ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου· ἐπειράθη μάλιστα, ἵνα τελειώσῃ ταχύτερον, νὰ ἐπιβάλλῃ σιγὴν τῷ συνηγόρῳ αὐτοῦ.

Ὁ Πατὶν ἐμιμήθη καλῶς ἢ κακῶς τὸν ἀρχηγόν του.

Εἰς τῶν κυριωτέρων μαρτύρων, ἡ Μαριέτα, ἀπουσίαζεν. Πρὸ τινων ἡμερῶν, πεισθεῖσα περὶ τῆς φοβερὰς μηχανορραφίας, ἣς ὑπῆρξε θύμα, κατελήφθη ὑπὸ ἀγρίας παραφροσύνης καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τινὶ φρενοκομείῳ, ἄνευ ἐλπίδος ἰάσεως.

Τὸ τέλος τῆς πρώτης ἡμέρας καὶ ἡ πρῶτα τῆς δεκάτης πέμπτης κατηναλώθησαν ὑπὸ τῶν οἰμωγῶν καὶ τῶν διαμαρτυρήσεων τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Σαμουὴλ κατὰ τρόπον, ὥστε ὁ Δακκολάρ ἀνυπομονῶν παρητήθη τῆς σιωπῆς του.

— Ἐλα λοιπόν... ἀρκετὰ εἶπατε διὰ τὸ τίποτε, ἀνέκραξεν... ἡ ὑπόθεσις σου εἶνε καθαρὰ, Σαμουὴλ, διατὶ ἀνυπομονεῖς; Ἦτο ὁ συνήθης μου χρηματοφύλαξ, εἶχο-

μεν ἀνοικτὸν λογαριασμόν... Ζητήσατε εἰς αὐτὸ τὸ κατὰστιχον τὸν ἀριθμὸν 52, εἶνε ὁ ἰδικὸς μου... θὰ εὑρετε εἰς τὸ ἐνεργητικόν μου πέντε χιλιάδας φράγκων καὶ κᾶτι... τὰ ὁποῖα τῷ χαρίζω... Ἄφησε νὰ καταδικασθῇ, τί διάβολο!

Τοῦτο συνετέλεσεν ἔτι μάλλον εἰς συντόμευσιν τῆς δίκης, ἡ δὲ ἀπόφασις ἐξεδόθη τὴν νύκτα τῆς δεκάτης πέμπτης.

Κετεδικάσθησαν!

Ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, ἐπικαλούμενος Δακκολάρ, εἰς θάνατον.

Ὁ Κλαίρβασὲν ἐρήμην εἰς θάνατον.

Ὁ Πατὶν, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Σαμουὴλ Ριχάρ εἰς ἰσόβια ἀναγκαστικὰ ἔργα. Διὰ τὸν Μωϋσῆν, ὑπερβάντα τὸ ἐξηκοστὸν, ἡ ποινὴ μετεβλήθη εἰς ἰσόβιον φυλάκισιν.

Ὁ Φραγκίστος Οὐσδάλ καὶ ὁ Φοβέτ—ὁ τελευταῖος οὗτος ἐρήμην—εἰς ἐκκοσιν ἐτῶν ἀναγκαστικὰ ἔργα.

Ἡ Ἄννα Γκορόν, χήρα Σανοάς, εἰς ἐπτὰ ἐτῶν ἀναγκαστικὰ ἔργα· ὁ δὲ ὑπηρέτης αὐτῆς εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπεν ὁ Δακκολάρ ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν ταύτην... ἐτελείωσε.

Ὡδηγήθη πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν του, ἐνῷ δὲ ἐλάμβανον δι' αὐτὸν τὰ κατὰλληλα μέτρα ὅπως μὴ αὐτοκτονήσῃ παρετήρησε τὸν Μούλ.

— Αἶ, σὺ! εἶπεν, ἤξεύρεις τί σκέπτομαι τώρα... Ἐχω τὸν λόγον σου.

— Ἐσο ἡσυχος εἶπεν ὁ Μούλ, θὰ τὸν τηρήσω.

— Καλὰ! αὐτὸ θέλω.

— Ὅταν δυνηθῇ νὰ ὑποφέρῃ τὰς συγκινήσεις.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ἐγώ!... Πόσος καιρὸς μοὶ μένει; δέκα πέντε ἡμέρας, τρεῖς ἑβδομάδες περίπου;

— Αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Ἀ! ὅχι! Θέλω νὰ εἶμαι βέβαιος. Ἦρνήθησαν νὰ κάμω ἀνακοπὴν πρὸ ὀλίγου, διότι εἶνε ἀνανδρία· ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ κερδίσω καιρόν, εἶμαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας καὶ κάμνω ἀνακοπὴν... Ἄς μοὶ φέρουν ἕνα δικαστικὸν κλητῆρα, ὅποιον δήποτε... καὶ γρήγορα!

Ἡ ἀνακοπὴ συνετάχθη καὶ ὑπέγραψεν αὐτήν: *Ἀντώνιος Κρουζίνης, ἐπικαλούμενος Δακκολάρ, ψευδῶς Γεώργιος Δαλισιέ.*

— Τώρα, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος τῷ Μούλ, ἡ ὑπόθεσις μου εἶνε ἐν τάξει, βασιζομαι εἰς σέ.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Μούλ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

[Τέλος]

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ὁ κύριος Βρεμὸν ἐξηκολούθησεν:

— Λυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἀστείξεσθε. Εἶνε ἀληθές, πρέπει δὲ καὶ ὑμεῖς νὰ τὸ ὁμολογήσετε, ὅτι διὰ τῶν αἰφνιδίων αὐτῶν προτάσεων σας, ζητεῖτε νὰ μὲ ἐκπλήξετε. Ἀκούσατε: Δότε μοι τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅτι αἱ προτάσεις σας αὗται εἶνε εἰλικρινεῖς, ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ ἐξετάσω καὶ τὰς διαθέσεις τῆς Φερνάνδης, ἐὰν δ' ἐπιμένετε ἀποποιουμένη τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μεταξὺ μας συνοικεσίου, τοῦ μάλλον προσήκοντος, θὰ σας ὑπακούσω.

— Ὅα μὲ ὑπακούσετε; ἐπανελάβεν ἡ κυρία Δελινιὺ μετ' ἐλαφρῆς εἰρωνείας, πείθομαι εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ὑμῶν καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι θὰ εἶμαι πρὸς ὑμᾶς εἰλικρινής. Ἐπείσθητε;

— Σχεδόν.

— Τώρα θὰ φωνάξω τὴν Φερνάνδην καὶ θὰ τὴν ἐρωτήσωμεν ἀμφοτέροι. Εἶμαι ἤδη προπτοιμασμένη.

— Ὅα ἐπρωτίμων...

— Νὰ τῇ ὁμιλήσετε μόνος; Πρὸς τί; Δὲν εἶναι εὐπρεπέστερον νὰ πράξετε τοῦτο ἐνώπιον τῆς μητρὸς της;

Ταῦτοχρόνως ἔσυρε τὸν θάμιγκα τοῦ κωδωνίσκου καὶ ἐνεφανίσθη ὑπηρέτης.

— Εἶπατε εἰς τὴν κόρην μου ὅτι τὴν ζητῶ.

Ἡ κυρία Δελινιὺ καὶ ὁ κύριος Βρεμὸν σιγῶντες ἀνέμενον τὴν ἔλευσιν τῆς Φερνάνδης, παραδιδόμενοι ἀμφοτέροι εἰς σκέψεις διαφόρους.

Ἡ κυρία Δελινιὺ διεννοεῖτο τὴν συνάντησιν, ἥτις μετ' ὀλίγον θὰ ἐλάμβανε χώραν, ἐφοβεῖτο εἰλικρινῇ ἐξομολόγησιν ἐκ μέρους τῆς θυγατρὸς της, καίτοι τὴν αὐτὴν πρῶταν τῇ ἐφανέρωσε τὴν θέλησίν της. Ὁ κύριος Βρεμὸν ἐξεπλήσσετο πλεονέτερον παρ' ὅσον ἠλπίζε, τὸ δὲ πνεῦμά του ἐπλανᾶτο εἰς λαβύρινθον εἰκασιῶν, μὴ γνωρίζων εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ τὴν νέαν πρόθεσιν τῆς κυρίας Δελινιὺ.

Καίτοι ὁ κύριος Βρεμὸν ἦτο ἀνὴρ, ἡ δὲ Φερνάνδη—ὡς νέα καὶ εὐεϊδής—ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ λησμονηθῇ ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς της, ἐν τούτοις ὁ κύριος Βρεμὸν ἀνησύχει, ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς σκηνῆς, ἥτις ἔμελλε νὰ διαδραματισθῇ. Χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ᾔδῃ δὲν Ζουάν, Λοβελάκος ἡ ὑποκόμης τοῦ Βαλμόν, πᾶς τις ἐν τῇ θέσει τοῦ κυρίου Βρεμὸν εὐρισκόμενος, θὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιχθη τέλος, καὶ ἡ Φερνάνδη ἐφάνη.

Ἦτο ὡχρὰ καὶ περίλυπος· βαδίζουσα δὲ εἶχε τὴν ζωρότητα τοῦ πτηνοῦ, ἥτις τῇ προσέθετε μεγίστην γοητείαν. Οἱ ὠραῖοί της ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο

ΑΠΟ 1ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κατὰ μετάφρασιν ΔΜΑ.

ἀπολέσαντες τὴν θελκτικὴν λάμψιν τῶν ὡς ἐκ τῶν δακρύων. Ἡ ἐπιδερμὶς τῆς, ἡ τόσον διαφανὴς καὶ λευκὴ, ἐφαίνετο ἐρυτιδωμένη σχεδόν. Ὁ κύριος Βρεμόν παρετήρησε τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου τῆς καὶ τὴν μεταβολὴν τῶν τρόπων τῆς.

— Μὲ ἐζήτησες, μητέρα μου; εἶπε δι' ἐπιπλάστου φωνῆς ἀντὶ τῆς συνήθους ἀργυροῦχου.

— Ναί, κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δελινιὺ, καλέσασα αὐτὴν νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς μετὰ προσποιητῆς ἀγαθότητος. Ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν...

— Εἰσθε ἀσθενής, καλὴ μου Φερνάνδην; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βρεμόν.

— Ὀλίγον, ἐψιθύρισεν ἡ νεανίς, ἥς ἡ καρδιά, ἐξωγκουμένη ὑπὸ τῶν δακρύων, ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐκχυλίσῃ.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἡσύχως ἡ κυρία Δελινιὺ. Χθὲς τὴν νύκτα ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν γνωστὴν καὶ εἰς ὑμᾶς ἡμικρανίαν. Θὰ παρέλθῃ ταχέως.

Ἀποτεينوμένη δὲ πρὸς τὴν Φερνάνδην, μὲ τὴν ἐπιτακτικὴν ἐκείνην γλυκύτητα, ἦν τόσον καλῶς ὑπεκρίνετο, προσέθηκεν, ὅτι ὁ κύριος Βρεμόν ἐπεθύμει νὰ τὴν ἐξετάσῃ περὶ τὸν αἰσθημάτων τῆς καὶ ὅτι ἤλπιζε νὰ τὴν ἀκούσῃ ἀπαντῶσαν μεθ' ἀπάσης τῆς εὐγενείας νεανίδος, ἐρασμίας καὶ εὐπειθοῦς. Τὰς τελευταίας ἰδίως λέξεις προέφερε μετὰ τόνου διακριτικοῦ, προσηλοῦσα συγχρόνως ἐπὶ τῆς κόρης τῆς βλέμμα ἐμφαντικόν.

Ὁ κύριος Βρεμόν ἠρώτησε τότε τὴν Φερνάνδην ἂν συγκατένευε νὰ τὸν δεχθῇ ὡς σύζυγον, καίτοι ἦτο τεσσαρκακοντούτης, ἡ δὲ κόμη του ἤρξατο λευκαينوμένη.

Ἡ Φερνάνδη δὲν ἀπεκρίνατο κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἐκυψε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐρυθρίασασα, οὕτως ὥστε, ἡ ἐνδειξις αὕτης τῆς μυχίας αὐτῆς λύπης, ἡδύνατο νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς ἀποτέλεσμα παρθενικῆς αἰδοῦς. Ὁ κύριος Βρεμόν ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησίν του, ἥτις, τῇ βοηθείᾳ βραχείας ἀλλ' ἐκφραστικῆς ἐκ μέρους τῆς κυρίας Δελινιὺ διδασχῆς, ἔτυχεν ἀπαντήσεως. Ἡ Φερνάνδη ἦτο φύσει εὐαίσθητος καὶ ψυχῆς ἀσθενούς, εὐκόλως ὑποτασσομένης. Τοσοῦτον δὲ ἐξοικειώθη εἰς τὸ νὰ ὑποτάσσεται πάντοτε εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς μητρός τῆς, ὥστε καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν ἐνόμιζε δυνατόν τὴν ἀντίστασιν ἄλλως τε, ἐπίστευεν ὅτι ὁ γάμος θὰ τὴν ἀπῆλασσε τῆς μητρικῆς δυναστείας.

Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἀπήντησε πρὸς τὸν κύριον Βρεμόν ὅτι τὸν ἐδέχετο ὡς σύζυγον. Προφύρουσα ὅμως τὴν καταφρικτὴν ἐκείνην ἀπάντησιν ἐπὶ τοσοῦτον συνεκινήθη, ὥστε ὀλίγου δεῖν ἐλιποθύμει.

Ὁ κύριος Βρεμόν ἐφάνη κατὰ τι ἱκανοποιηθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς Φερνάνδης. Ἐν τούτοις, ὡς ἀνὴρ νουεχῆς, δὲν ἡδύνατο νὰ ἀπαιτήσῃ ἔρωτα παρὰ τῆς νεανίδος, καὶ ἀπέδωκε τὴν ἀμηχανίαν τῆς χαρίσεως μνηστῆς του εἰς τὴν δειλίαν αὐτῆς, ἐλπίζων ὅτι βραδύτερον ἢ ἀγαθότες καὶ ἡ ἀφοσίωσις αὐτοῦ θὰ ἡμεῖοντο διὰ τῆς ἀγάπης τῆς.

Ἐμοιάζε κάπως τοὺς ἀνθρώπους ἐκεί-

νους, οἵτινες ἰδιοποιοῦνται θησαυρὸν ἄνευ πολλῶν δισταγμῶν καὶ οἵτινες τὰς διὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ ἐλπίδας τῶν στηριζουσιν ἐπὶ τῆς καλῆς χρήσεως, ἣν αὐτοῦ θὰ ποιήσωσι. Συνεφώνησαν δὲ ὅπως ὁ γάμος τελεσθῇ ἐντὸς ὀλίγου. Ὁ κύριος Βρεμόν ὑπεσχέθη ν' ἀσχοληθῇ δραστηρίως περὶ τούτου.

Μόλις ὁ κύριος Βρεμόν ἀνεχώρησεν, ἡ δὲ Φερνάνδη, μὲ πάλλουςαν καρδίαν καὶ ψυχὴν καταβεβλημένην ὑπὸ τῆς συγκινήσεως εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ὁ Ἑρρίκος δὲ Κερμπρίτσιο ἐνεφανίσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Γ'

— Ὑμεῖς ἐδῶ, κύριε! ἐφώνησεν ἡ κυρία Δελινιὺ μετὰ σφοδροῦ ψυχικοῦ ἄλγους.

— Πρὸς τί ἡ ἐκπληξίς σας αὕτη; εἶπεν ὁ νεανίας, δὲν εἶμαι πλέον δεκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Ὅχι δά, εἶπε πραῦνομένη, ἐν τούτοις ἐνόμιζον ὅτι θὰ εἴχετε ἐννοήσει ὅτι ἡ παρουσία σας εἰς τὴν οἰκίαν μου εἶναι, διὰ τινὰ τοῦλάχιστον καιρὸν, ἄτοπος.

— Ὑπέθετον ὅτι θὰ συνήντων ἐδῶ τὸν κύριον Βρεμόν. Μετέβην πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ὑπηρετῆς του μοι ἀπεκρίθη ὅτι εὐρίσκεται ἐδῶ, ἰδοὺ, κυρία, διατὶ ἤλθον.

— Μόλις πρὸ δέκα λεπτῶν ἐξῆλθε. Θαυμάζω πῶς δὲν τὸν εἶδατε.

— Ὡς πρὸς ἐμέ, λυποῦμαι διότι γνωρίζων αὐτὸν ὡς τὸν οἰκειότερον φίλον σας, ἠρχόμην νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μεσολάβησιν καὶ κάμψῃ, εἰ δυνατόν, τὴν σκληρότητά σας.

— Νομίζω ὅτι τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον σκοπεύετε ν' ἀποτανηθῇ, εἶναι ἀκατάλληλον, εἶπεν εἰρωνικῶς, ἡ κυρία Δελινιὺ, ἀμφιβάλλω δέ, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἔτι ὅτι ὁ κύριος Βρεμόν θὰ παρεδέχετο τὴν παράκλησίν σας, ἂν θὰ ἡδύνατο νὰ κάμψῃ ὅ,τι ἀποκαλεῖτε φιλοφρόνως... σκληρότητά μου...

— Ὁ κύριος Βρεμόν, προσηνέχθη πάντοτε πρὸς με κάλλιστα καὶ γενναϊότατα. Θὰ ἐθεώρει δὲ καθήκον του, εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, νὰ σᾶς ὑποδείξῃ πόσον εἶναι σκληρὸν νὰ σπαράσσετε ἀποχωρίζουσα δύο καρδίας, αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε σᾶς εἶναι τοσοῦτον ἀφοσιωμέναι.

— Ἀληθῶς, συγκινοῦμαι διὰ τὴν ἀφοσίωσίν των, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δελινιὺ μετὰ κακεντρεχοῦς μειδιάματος. Ἀλλ' ἀδυνατῶ νὰ τὴν ἀνταμείψω, διαρρηγνύουσα δεσμούς, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ συνέδεσα. Σᾶς συμβουλεύω ὡς φίλη νὰ μὴ στηρίζεσθε ἐπὶ τοῦ κυρίου Βρεμόν· ἔχει ἰσχυροὺς λόγους, πιστεύσατέ μοι, νὰ μὴ σᾶς βοηθήσῃ.

— Καὶ ποῖοι λοιπὸν εἶναι οἱ λόγοι οὗτοι;

— Δὲν τοὺς ἐννοεῖτε;

— Ὅχι.

— Λοιπὸν, ὁ μέλλων σύζυγος τῆς Φερνάνδης...

— Εἶναι...

— Ὁ κύριος Βρεμόν!

— Ἀδύνατον! ἀπετάνθη πρὸς ὑμᾶς;

— Ναί, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου.

Ὁ Ἑρρίκος δὲ Κερμπρίτσιο ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος. Ἡ κυρία Δελινιὺ τὸν παρετήρει δι' ὕφους θριαμβευτικοῦ καὶ ὀργίλου συνάμα. Τὸ μῖσος, ὅπερ συχνάκις εἶναι ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ ἔρωτος, δὲν εἶχεν ἐντελῶς προσβάλλει τὴν καρδίαν τῆς περικαλλοῦς χάρας, ἵνα ἡ ζηλοτυπία κωλύσῃ αὐτὴν νὰ ἀπολαύσῃ ἀπλήστως τῆς τέρψεως ταύτης.

Ὁ Ἑρρίκος, ἄλλως τε, ἦτο τόσον ὠραῖος καὶ ἐν τῇ θλίψει του ἔτι, ὥστε μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Δελινιὺ κατελήφθη ὑπὸ μυχίας τινὸς ταραχῆς, μεταβαλοῦσα δὲ ἐπὶ τὸ εὐμενέστερον τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς, τῷ ὑπέδειξε θέσιν πλησίον τῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ.

— Παιδίον, εἶπε, μὴ ἀναλαμβάνετε τὸ περιαλγὲς αὐτὸ ὕψος ὥς ὁμιλήσωμεν λογικῶς ὡς δύο καλοὶ φίλοι.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνεκάλυψεν εἰς τὰς λέξεις ταύτας διαλάμπουσαν ἀμυδρὰν ἐλπίδα, καθήσας δὲ εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ θέσιν, ἐφώνησε διὰ θλιβερᾶς πλὴν γλυκυτάτης φωνῆς:

— Θεέ μου! τί σᾶς ἔκαμα λοιπὸν καὶ μὲ βασανίζετε χωρὶς αἰτίαν;

— Τί μοῦ ἐκάματε; ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δελινιὺ προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς πλήρεις μομφῆς ἐνταυτῷ καὶ τρυφερότητος ὀφθαλμούς τῆς... τίποτε.

Τὸ τίποτε ἐκεῖνο προέφερε μετὰ τόνου τοσοῦτον ἐκφραστικοῦ, ὥστε ὁ Ἑρρίκος ἐταράχθη.

— Τίποτε; τὴν λέξιν αὐτὴν ἐπροφέρατε μετὰ τόνου τοσοῦτον παραδόξου, ὥστε τολμῶ νὰ πιστεύσω τὸ ἐναντίον. Ἄς ἴδωμεν ἂν ποτε σᾶς προσέβαλα, κυρία, εἰπέτε μοι αὐτὸ ἵνα δυνηθῶ νὰ ἐξαλείψω τὸ λῆθός μου, παρακαλῶν καὶ μετανοῶν.

Ἐλαβε τὴν χεῖρα τῆς νέας γυναικὸς καὶ ἐθλίψεν αὐτήν· εἶτα ἐξηκολούθησε μὲ τὸ μελαγχολικὸν καὶ θωπευτικὸν ἐκεῖνο ὕψος, ὅπερ ἡ νεότης τόσον καλῶς γινώσκει:

— Διατὶ δὲν μοι ἀποκρίνεσθε; τὸ ἀμάρτημά μου εἶναι τόσον μέγα, ὥστε νὰ εἶναι ἀσύγγνωστον.

— Ἰσως! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Δελινιὺ, ἥς ἡ συγκινησις ἠῤῥξανεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὠραίου καὶ ἀδόλου ἐκείνου νέου.

— Ἰσως;... Εἶμαι λοιπὸν ἔνοχος;

— Δὲν εἶπα αὐτό.

— Ὡ! τὸ εἶπατε, κυρία Δελινιὺ, τὸ εἶπατε, μὴ τὸ ἀρνεῖσθε. Ἐστὲ εἰλικρινὴς καὶ θὰ ἴδῃτε ἂν γνωρίζω νὰ ἐπανορθῶ τὰς προσβολάς, αἱ ὁποῖαι δυνατόν ἀκουσίως νὰ μοι διέφυγον.

— Αὕτη εἶναι ἀνεπανόρθωτος, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δελινιὺ ἐμψυχουμένη.

— Ἀνεπανόρθωτος; εἶνε ἀδύνατον. Ἐξήτασα τὴν συνειδήσίν μου καὶ αὕτη δὲν εἶναι τοσοῦτον ἐπιβεβαρυμένη ὅσον θέλετε νὰ μὲ κάμετε νὰ πιστεύσω.

— Δι' ὅ,τι σᾶς μέμφομαι, δὲν ἐπιβιβάζεται ἡ συνειδήσίς σας, ἐξηκολούθησεν

ἡ κυρία Δελινιύ, ἥς ἡ φρόνησις ὑπέκυψε πρὸ τῆς ἀφελείας τοῦ νεανίου.

— Μήπως λοιπὸν μὲ μέμφεσθε διὰ τὴν ὁμολογίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμα πρὸς τὴν δεσποινίδα Φερνάνδην; «ὦ! κυρία! ἐπεθύμουν μόνον νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἡ καρδιά της, ἐνομένη μετὰ τῆς ἰδικῆς μου, ἡδύνατο νὰ υποστηρίξῃ τὴν αἵτησιν, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς ἀπηύθυνον.

Τὸ μέτωπον τῆς κυρίας Δελινιύ κατέστη καὶ πάλιν σκυθρωπὸν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐσιώπα.

— Ἐμάντευσα; ἐπανέλαβεν ὁ Ἑρρίκος ἀδελφῶν.

— Ὅχι, ἐντελῶς, τῷ ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δελινιύ.

Καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεὶ καὶ μετὰ συγκινήσεως, ἀνυψοῦσα δὲ ἐπιχαρίτως τοὺς ὤμους, ἐπανέλαβε:

— Δὲν θὰ μαντεύσετε, δὲν θὰ μαντεύσετε ποτέ, εἴθε πολλὸ ἄκακος.

— Λάμπρις αἰφινιδία διήλθε τοῦ πνεύματος τοῦ Ἑρρίκου δὲ Κερμπρίτσιο, δι' ἧς ἀνεκάλυψε σχεδὸν τὴν ἀλήθειαν. Ἐρρίγησε, καὶ τὸ πρόσωπόν του κατέστη καταπόρφυρον, δάκρυα δὲ ἀνέβλυζον ἐκ τῶν ὠραίων του ὀφθαλμῶν.

— Νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἐμάντευσα.

— Πῶς! ἠρώτησεν ἡ κυρία Δελινιύ μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἀπεκρίθη μὲν, ἀλλ' ἔφερεν αἰδημόνως ἐπὶ τῶν χειλέων του τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Δελινιύ. Εἴτα ἐγείρων τὴν κεφαλὴν μετὰ θαυμαστοῦ κινήματος συμπαιθείας:

— Νομίζω ὅτι πάσχετε, εἶπεν.

— Πόθεν τὸ συμπεραίνετε;

— Ἄν καὶ ἔχω ἀνάγκην πλειοτέρου ἢ ὑμεῖς οἴκτου, αἰσθάνομαι ὅμως ὅτι ἡ ὀργή μου μετεβλήθη εἰς βαθυτάτην συγκίνησιν. Ναί, κυρία, σὰς ἐννοῶ καὶ τὸ βλέπω, δὲν μοὶ μένει ἄλλο παρὰ νὰ σιωπῶ καὶ νὰ κλαίω.

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δελινιύ θορυβθεῖσα ἐνδομύχως.

— Διότι... διότι, νομίζω, ἐμάντευσα ὅτι ὑμεῖς, ἡ τόσον ὠραία, ἀγαπᾶτε πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄξιον τῆς συμπαιθείας σας, δὲν δύναται δὲ νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰ συμπαθεῖς αἰσθήματά σας... Ἀλλ' ἴσως εἶμαι ἔνοχος ἀλαζονίας καὶ ἀλογίστου εἰκασίας! Κατὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, κυρία, θὰ μὲ υποθέσετε ὡς ἄκριτον καὶ μωρόν, καὶ τότε ἀκούοντως ἐξεδικήθητε.

Ὑπῆρχεν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ Ἑρρίκου τοσαύτη ἀγνότης καὶ εἰλικρίνεια, ὥστε ἡ κυρία Δελινιύ, τεθορυβημένη ὑπὸ τοῦ πάθους της, μετὰ στενοχωρίας ἡδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ ἀπόκρισιν θαυμασμοῦ.

— Δὲν εἴθε οὔτε κοῦφος, οὔτε μωρός...

— ὦ! σὰς εὐχαριστῶ! ἐφώνησεν οὗτος. Πεισθῆτε, ὅτι μυχίως λυποῦμαι διὰ τὰς ἀκουσίας θλίψεις, μὲ τὰς ὁποίας σὰς ἐπότισα. Μετὰ δακρύων σὰς ζητῶ συγγνώμην, καὶ σὰς ἐξορκίζω νὰ προβῆτε εἰς τὴν ἡρωϊκὴν αὐτὴν ἀπόπειραν, ἐνοῦσα δύο ὄντα, τὰ ὁποῖα πάντοτε θὰ εἶναι εὐ-

γνώμονα πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑπερβαλλόντως θὰ σὰς ἀγαπῶσι.

— Ἀδύνατον! ἀπήντησεν ἡ κυρία Δελινιύ, ἥτις, ὡσάνκῃ ὁ νεανίας ἠγγίξε τὴν χορδὴν ταύτην, ἡσθάνετο τὴν ὀργὴν της ἐκχυλίζουσιν, ἔδωκα τὸν λόγον μου.

— Δὲν εἶναι ἀμετάκλητος, κυρία. Δύνασθε κάλλιστα νὰ τὸν ἀνακαλέσετε. Ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας του ὁ κύριος Βρεμόν, δὲν εἶναι ὁ καταλληλὸς σύζυγος διὰ τὴν Φερνάνδην. Ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ἀσυμβίβαστος. Θὰ καταστήσετε τὴν κόρην σας δυστυχῆ καὶ καθ' ὅλον τὸν βίον σας θὰ μεταμελήσθε διότι τὴν ἐθυσιάσατε.

— Δὲν θυσιάζω κανένα, εἶπεν ὀρμητικῶς ἡ ἀνιλεὴς χήρα ἀναλαμβάνουσα τὸ ἐγκαταλειφθὲν στυγνὸν ὕψος της. Ὑπανδρεύω τὴν Φερνάνδην μὲ ἄνδρα καλὸν καὶ σώφρονα, ἄνευ νεανικῶν ὁρμῶν, εὐσταθῆ καὶ νουεχῆ. Πιστεύσατε, κύριε, ὅτι γνωρίζω τί πράττω.

— Καὶ ἐγὼ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος κινῶν μετ' ἀπελπισίας τὴν κεφαλὴν, ὅτι προπαρascευάζετε μεγάλον κακόν. Ἐὰν ὅμως θέλετε ἐκδίκησιν, προσέξατε, θὰ τὴν ἔχετε πλήρη.

— Ἐχομεν καὶ ἀπειλὰς, εἶπεν ἡ κυρία Δελινιύ μετ' ὕψους περιφρονητικοῦ καὶ συγκινητικοῦ συγχρόνως.

— ὦ! μέναιτε ἥσυχος, αἱ ἀπειλαί μου, μόνον ἐμὲ θὰ πλήξωσιν.

— Ὁραία! ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἴπητε. Ἀλλὰ τὴν θεωρίαν αὐτὴν τὴν γνωρίζω ἐκ στήθους. Ἀλλοτε, τρεῖς νέοι μὲ ἡπείλουν ὅτι θὰ αὐτοκτονήσουν, καὶ ἐν τούτοις σήμερον ζῶσιν, ἀπολαμβάνοντες πλήρη υγείαν. Ἄν κάμετε ὡς αὐτοί, θὰ κάμετε πολὺ καλά.

— Ἡπατήθητε δυστυχῶς, κυρία μου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετ' αὐξόντος ἐρεθισμοῦ. Ὅ,τι δοκιμάζω διὰ τὴν κόρην σας, δὲν εἶναι ἐκ τῶν κοινῶν ἐρώτων, τοὺς ὁποίους τὸ ἐλάχιστον κώλυμα ἐξαλείφει τῆς καρδίας. Οἱ ἔρωτες, τοὺς ὁποίους λέγετε, εἶναι ἐφήμεροι, ταχέως καταναλισκόμενοι καὶ τῶν ὁποίων ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἀνεμὸς διασκορπίζει τὴν σποδόν. Ὅχι, ὅ,τι δι' ἐκείνην αἰσθάνομαι εἶναι βαθεῖα συμπαιδεία, ἥτις, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὴν εἶδον, μετεδόθη εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὡς ἡλεκτρισμός, καὶ τὴν κατέλαβεν ἐξ ὁλοκλήρου καὶ διὰ παντός. Ἐν τῇ διαρκείᾳ ἐμμονῇ τοῦ μετ' ἀφοσιώσεως οὐρανίου τούτου ἔρωτος, ἐν τῇ ὁμολογουμένῃ ἐλπίδι ἀφεστῶσης εὐτυχίας, ἀπείχον πάσης ἐπιδείξεως, δυνάμενης νὰ προδώσῃ τὸ μυστικόν μου. Ἡ φυσικὴ μου δειλία μοὶ ἐπέβαλλεν ἀναγκαιῶς τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἐπιφύλαξιν. Βεβαιωθῆτε, ὅτι ὁ ἔρως οὗτος εἶναι ἡ ζωὴ μου, καὶ μόνος ὁ θάνατος θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποσπάσῃ αὐτὸν τῆς καρδίας μου.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε μετ' ὕψους ἐμφανίνοντος σταθερότητα καὶ εἰλικρίνειας. Ἡ μήτηρ τῆς Φερνάνδης ἡσθάνθη καμπτομένην τὴν φοβεράν ζηλοτυπίαν της.

— Λοιπὸν, κυρία μου, ἐστὲ μεγάλου ψυχος. Δώσατε δείγματα ὑψηλῆς καὶ εὐγενοῦς αὐταπαρνήσεως. Ἡ αὐτοθυσία

συνεπιφέρει ἀρρήτους παρηγορίας, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀνυψοῦσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας. Τί ὠραῖον νὰ δύναται τις νὰ λέγῃ: «Ἰδοὺ δύο εὐτυχῆ ὄντα, τὰ ὁποῖα εἰς ἐμὲ ὀφείλουσι τὴν εὐτυχίαν των, τὴν ὁποίαν τοῖς ἐδώρησα διὰ θυσίας μου». Σκεφθῆτε, κυρία, πόσον ἡ πράξις αὕτη εἶναι συγκινητικὴ, ὑψηλὴ, ἀγία. Εἴθε λοιπὸν κατωτέρα τῆς γενναίας αὐτῆς πράξεως,

Ἡ κυρία Δελινιύ ἐμειδίασε πονήρως.

— Εἴθε εὐγλωττος, εἶπεν.

— Ἐχω τὴν εὐγλωττίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ὁ πόνος, τὴν εὐγλωττίαν τῆς καρδίας. Ἀκούσατε, ἐπανέλαβε γογυπετῶν, προσπίπτω εἰς τοὺς πόδας σας, σὰς παρακκλῶ, σὰς ἱκετεύω, μίαν λέξιν εἶπατε, ἡ ὁποία νὰ μοὶ παρέχῃ ἀμυδρὰν μόνον ἐλπίδα, καὶ θὰ σὰς ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν, ὡς ἀγγελον, ὡς μητέρα!

Ἐπρόφερε ταῦτα μετὰ φωνῆς περιπαθοῦς, καταθλίβων συγχρόνως τὰς χεῖρας τῆς κυρίας Δελινιύ, ἧς ἐκάλυπτε διὰ τῶν δακρύων του.

Ἡ κυρία Δελινιύ πράγματι ἦτο συγκινημένη, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ γενναίαν τὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ ἐκτιμῇ τὴν εὐγενῆ πρᾶξιν, ἣν ὁ Ἑρρίκος τῇ ἀπεικόνιζε μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος καὶ πρὸ πάντων νὰ τὴν ἐνστερνισθῇ κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην. Χωρὶς νὰ ἐμφωλεύῃ ἤδη ἐν αὐτῇ αἰσθημὰ τι διὰ τὸν νεανίαν ἐκείνον, δὲν ἡδύνατο ἐν τούτοις ν' ἀποφασίσῃ ἀφ' ἐαυτῆς νὰ τὸν ἐνώσῃ μετ' ἄλλης. Πρὸς τούτοις, δὲν ἠθέλε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν του, διότι ἡ ὑπερηφάνιά της, ὡς ὠραίας γυναικός, ἔπασχεν, ἔνεκα τῆς προτιμήσεως, ἣν ἐπέδειξεν οὗτος πρὸς τὴν Φερνάνδην, καὶ ἔτι πλέον ἡ ὑπερευαίσθησία αὐτῆς εὐρέθη συντετριμμένη ὑπὸ τῆς δοθείσης αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου διαβεβαιώσεως τοῦ νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὡς μητέρα. Ἡ λέξις αὕτη ἤρκεσε νὰ κλείσῃ τὴν καρδίαν της, τὴν πρὸ ὀλίγου ἀνοιγέσαν εἰς τὰ αἰτήματα τοῦ Ἑρρίκου. Αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ ἄγουσαι τὴν ἡλικίαν τῆς κυρίας Δελινιύ, οὐδόλως συγκατατίθενται νὰ ἀνταλλάξωσι τὸν ἔρωτά των διὰ τῆς νίκης στοργῆς.

— Λοιπὸν, κυρία, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μὲ βλέμμα ἱκετευτικόν, δὲν ἀπαντᾶτε;

— Τί θέλετε νὰ σὰς εἴπω; ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δελινιύ μετ' ὕψους ψυχροῦ. Αὐτό, τὸ ὁποῖον ζητεῖτε, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸ προσφέρω.

— Καὶ λοιπὸν, ὁ κύριος Βρεμόν θὰ νυμφευθῇ τὴν Φερνάνδην;

— Ἐννοεῖται.

Ὁ Ἑρρίκος ἠγέρθη σιωπῶν καὶ κατηφῆς, ἐχαίρει τις σοβαρῶς τὴν κυρίαν Δελινιύ, οὐδὲν προσθείς, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Βρεμόν, ὃν δὲν εὗρεν ἐκεῖ. Μὲ τὴν καρδίαν τότε περιαλγῆ, τὴν κεφαλὴν πυρέσσουσαν καὶ ἀνακυκῶν ἐν τῷ νῷ μυρίας παράφρονας σκέψεις, περιεπλανήθη ἐντὸς τῶν Παρισίων τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας. Ἐσκέπτετο ν' αὐτοκτονήσῃ, κατελήφθη ὑπὸ τῆς ιδέας ν' ἀρπάσῃ τὴν Φερνάνδην, ἡθέλησε νὰ προκαλέσῃ τὸν κύριον Βρεμόν εἰς μονομα-

χίαν, καὶ θὰ ἐπραγματοποίει ἴσως τὰς σκέψεις του ταύτας, ἂν, ἐνῷ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπιστολὴ τοῦ πατρὸς του δὲν μετέβαλε τὴν πορείαν τῶν σκέψεών του. Ἰδοὺ τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ:

« Προσιλῇ μου Ἐρρίκε,

• Εἶμαι πολὺ ἀσθενής, ὀλίγαι ὥραι ζωῆς ἴσως μοὶ υπολείπονται ἔτι. Πρὸ τοῦ θανάτου μοὶ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ σοὶ εἶπω τὸ ὕστατον χαῖρε, νὰ ἐπιθέσω ἐπὶ τῶν περὶ σου τὸν ὕστατον ἀσπασμόν. Ἐλθέ ταχέως, γλυκύτατόν μου τέκνον, διὰ νὰ φέρῃς τὴν παρηγορίαν ταύτην εἰς γέροντά, ὅστις ἀπονήσκειν, θὰ σὲ ἀγαπᾷ καὶ πέραν τοῦ τάφου.

• Ὁ πατήρ σου

• Ὑποκόμης δὲ Κερμπρίτσιο •

Ὁ Ἐρρίκος ἠγάπα τὸν πατέρα του. Ἐν τῇ καταστάσει, ἐν ἣ εὐρίσκετο, ἡ εὐδαιμονία αὐτὴ τὸν κατεσπάραττεν. Ἦναγκασμένος ν' ἀναχωρήσῃ ἐσπευσμένως διὰ Βρεττανίαν, — καθ' ἣν στιγμὴν ἡ παρουσία του ἦτο ἀναγκαιοτάτη ἐν Παρισίοις, ἵνα κωλύσῃ, εἰ δυνατόν, τὸν προαποφασισθέντα γάμον — ἐδίσταζε περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐπάλλαιε μετὰ ξῶτος καὶ καθήκοντος. Ἐν τούτοις, μετὰ σφοδρὰν πάλην, τὰ γενναῖα αἰσθήματα ὑπερίσχυσαν τῶν ἐγωϊστικῶν καὶ ἔγραψε πρὸς τὴν Φερνάνδην, ἀγνοῶν τίνω τρόπῳ θὰ ἐλάβανε τὴν ἐπιστολὴν του. Περιέγραφεν αὐτῇ μετὰ διαπύρου καὶ εἰλικρινοῦς θλίψεως τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του, τὰς βασάνους του καὶ τὴν ἀπαραιτήτην ἀνάγκην, ἥτις τὸν ὑπεχρέου ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Βρεττανίαν, ἵνα κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του τοῦ θνήσκοντος πατρὸς του. Ἐτελεύτα δ' ἵκετεῦν αὐτὴν ν' ἀντιστῇ πάσει δυνάμει εἰς τὴν θέλησιν τῆς μητρὸς της καὶ τὴν διεβεβαίου ὅτι, ἐπιστρέφων, θὰ κατῴρθου νὰ διαρρήξῃ γάμον, ὅστις τὸν ἐβύθιζεν εἰς τὴν μεγαλειτέραν τῶν ἀπελπιῶν.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην — ἐν ἣ ἐξέχεεν ὅλην του τὴν λύπην — τὴν βεβρεγμένην μὲ τὰ δάκρυά του, τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ὑπηρέτην του, ὅστις ἐπεφορτίσθη νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ τῇ Φερνάνδῃ, καὶ ὅστις, πωληθεὶς τῇ κυρίᾳ Δελινιύ, τὴν παρέδωκε πρὸς αὐτήν.

Τὴν ἰδίαν νύκτα ὁ Ἐρρίκος ἀνεχώρησεν εἰς Βρεττανίαν. Εὗρε τὸν πατέρα του θνήσκοντα ἐν τῷ ἀρχαίῳ καὶ μονήρῃ πύργῳ του. Τόσον βαθέως συνησθάνθη τὴν ψυχικὴν ταραχὴν, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀγωνιῶντος γέροντος πατρὸς του, ὥστε ἐλησμονεῖ σχεδὸν τὸν ἔρωτά του.

Ὁ κύριος δὲ Κερμπρίτσιο, ἀναγνωρίζων τὸν υἱόν του, ἀνέλαβε τῆς ἀκρας ἀτονίας, ἐν ἣ πρότερον ἦτο βεθυισμένος, καὶ ἐφάνη ἀναζωογονούμενος, ὥσπερ φῶς παλαῖον πρὶν σβεσθῇ. Διετήρησεν ἐπὶ δεκαπέντε ἔτι ἡμέρας τὴν τελευταίαν πνοὴν τῆς προσκαίρου ὑπάρξεώς του καὶ παρέδωκε τὸν ὕστατον στεναγμόν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ του, ὅστις δὲν ἐγκατέλειπε τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ.

Ὁ Ἐρρίκος ἐτέλεσε τὰ ἐπικηδεῖα καθήκοντα καὶ ἀναθέσας κατόπιν τὴν φροντίδα τῶν υποθέσεων του εἰς τὸν συμβολαιογράφον τῆς γείτονος πόλεως, ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως διὰ Παρισίους.

Αἱ νύκτες, ἃς διήλθεν ἐγγὺς τοῦ ψυχαραγοῦντος πατρὸς του, αἱ ποικίλαι ὁδύνας, ἃς ἠσθάνθη, τὸν κατέστησαν ἀδύνατον, ἀσθενῆ. Κατελήφθη ἀπὸ πυρετοῦ, ἡ δὲ κατάστασις αὐτῇ, παροξύνουσα τὸν ἐρεθισμόν τῆς φαντασίας του, συνετέλει εἰς τὸ νὰ πάσχῃ δεινῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου του, μὲ ὅλας τὰς βασάνους, τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τοῦ φόβου, τῆς ἀνυπομονήσεως καὶ τοῦ ἄλγους. Μία πάντοτε ἰδέα κατεῖχε τὸ πνεῦμά του, καὶ ἀδιαλείπτως ἐψιθύριζε:

— Τρεῖς ἐβδομάδες ἀπουσίας! ἡ Φερνάνδη θὰ ἐνυμφεύθῃ.

Ἀφίκετο εἰς Παρισίους ἐν καιρῷ νυκτός, καταβεβλημένος, θνήσκων· αἱ κημαὶ του ἐκάμπτοντο ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Ἐπέβη ἀγοραίας ἀμάξης, καὶ ὡς ἐκ τοῦ συγκεχυμένου τῶν ἰδεῶν του καὶ τοῦ κατατρυχόντος αὐτὸν πυρετοῦ, ἀντὶ νὰ εἴπῃ τῷ ἀμαξηλάτῃ τὴν διεύθυνσίν του, εἶπε τὴν τῆς κυρίας Δελινιύ. Ἡ ἀμαξαῖστος πρὸ αὐλείου θύρας, ἥς τὰ φύλλα ἦσαν ἠνεωγμένα, ὁ δὲ πρόδομος ἐφωτίζετο δι' ἀσυνήθους φωτοχυσίας, πλείσται δὲ κυρίαι ἐν περιβολῇ χοροῦ κατήρχοντο ἀμαξῶν ἐκεῖ κατὰ σειρὰν σταθμευουσῶν.

Ὁ Ἐρρίκος, στηριχθὼς τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης, ἀνεγνώρισε τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δελινιύ ἐγείρας δὲ τοὺς ὀφθαλμούς του εἶδεν ἀπαστραπτόντα ἐκ φωτός τὰ παραθύρα τῆς πρώτης ὀροφῆς, ἐν ἣ κατῴκει ἡ μήτηρ τῆς Φερνάνδης. Ὁ ἥχος ὀρχήστρας ἀνακρουούσης τετραχορον, ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ. Ἐρρικίασε, κατήλθε τῆς ἀμάξης, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν οἰκοφύλακα, ὅστις μόλις τὸν ἀνεγνώρισε:

— Δίδει χορὸν λοιπὸν ἡ κυρία Δελινιύ; ἠρώτησε μετὰ ταραχῆς.

— Βεβαίως, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζετε; ἀπεκρίθη ὁ οἰκοφύλαξ ἐκπληκτός.

— Δὲν τὸ γνωρίζω. Διατί δίδει χορὸν;

— Διατί; Διὰ τὸν γάμον...

— Τίνος;

— Μὰ τὸν Θεόν! αὐτὸ εἶναι φοβερόν.

Διὰ τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος Φερνάνδης μετὰ τοῦ κυρίου Βρεμόν.

Ὁ Ἐρρίκος ἀφῆκε βραγχνῶδη φωνήν, ὥρμησεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης εἰπὼν τὴν φορὰν ταύτην τὴν διεύθυνσίν του τῷ ἡνιόχῳ.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀφίξιν του, ὁ ὑπηρέτης ἀπουσίαζεν. Ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς, ἀνῆλθεν ἐκ νέου ἐπὶ τῆς ἀμάξης, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς κυρίας Δελινιύ.

Δ'

Ἄν καὶ ἦτο ἀδύνατος καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ ἴσταται εἰς τοὺς πόδας του, ὡς ἐκ τῶν κόπων καὶ τῆς ἀσθενείας, ὁ Ἐρρίκος, μαθὼν ὅτι ἐδίδοτο γαμήλιος χορὸς, ἠσθάνθη ἐν ἑαυτῷ ἑκτακτὸν δύναμιν. Ὡς σκιά ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, διήλθε τὰ δωμάτια, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐνθα τὸ πλῆθος συνωστίζετο. Παρετήρησε διὰ τῶν

σπινθηροβολούντων βλεμμάτων του, ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἐκείνης καὶ διέκρινε τὴν κυρίαν Δελινιύ, τὸν κύριον Βρεμόν καὶ τὴν Φερνάνδην. Ἡ κυρία Δελινιύ, συνδιαλεγομένη μετὰ τινῶν κυριῶν, ἐμειδία, ὁ κύριος Βρεμόν ἐφαίνετο εὐδαιμονέστατος, συνδιαλάττων χειραψίας, ἡ δὲ Φερνάνδη, ὦ! ἡ Φερνάνδη, ἐν μέσῳ κύκλου νεανίδων εὐρισκομένη, ἦτο ὡχρὰ, ὡς ὁ ἐξ ἀνθέων πορτοκαλέας στέφανος, ὅστις περιέστερε τὸ μέτωπόν της. Ὅσκις ἐμειδία, τὸ μειδίσμα ἐκείνο ἦτο βεβιασμένον καὶ πικρόν.

Ὁ Ἐρρίκος ἠσθάνθη καμπτόμενον ἐαυτὸν ὑπὸ τὸ βάρος βιαίας λύπης. Ἦναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς θύρας. Προσῆλωση ἐπὶ τῆς Φερνάνδης βλέμμα βλοσυρὸν καὶ κεραυνοβόλον, ὅπερ τὴν κατέστησεν ἀκίνητον. Ἐκφρασις βαθείας συγκινήσεως ἐπεφάνη αἰφνης ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο καταπόρφυρον. Ὀλίγου δεῖν καὶ ἐλιποθύμει. Ἠρύσθη ἐν τούτοις ἀρκοῦσαν δύναμιν, ἵνα ἀντιστῇ εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην συνάντησιν, θέσασα ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὸ πεποικιλμένον ρινόμακτρόν της, ὅπερ ἐκράτει.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ὀρχήστρα προανέκρουε χορὸν τινά. Οἱ χορευταὶ πάντες ἐτάχθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἤρξαντο χορεύοντες. Ὁ Ἐρρίκος δὲ Κερμπρίτσιο παρετήρησεν ὅτι ἡ Φερνάνδη δὲν ἐχώρευεν, ἂν καὶ ἠγάπα πολὺ τὸν χορὸν. Μεθυθεὶς ὑπὸ τῆς μυστηριώδους ἰσχύος τῆς μουσικῆς, ἀντήλθας θάρρος ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὸν ζωηρὸν ἄλγους, διήνοιξε τὸ συνωστίζόμενον πλῆθος, ἔφθασε μέχρι τῆς Φερνάνδης, ἐκάθησε παρ' αὐτῇ καὶ εἶτα ὡς ἐμπνευσθεὶς:

— Χορεύετε; τῇ εἶπε χαμηλοφώνως καὶ δι' ὕφους πικροῦ.

— Ἀπεποιήθην, ἀπεκρίθη ἡ Φερνάνδη μετ' ἀλγεινῆς θλίψεως.

— Καὶ τί πειράζει! ἃς χορεύσωμεν! ὑπέλαβεν ὁ Ἐρρίκος εὐτόλμως, εἶναι ἡ ὑστάτη χάρις, τὴν ὁποίαν ὡς ἱκέτης ζητῶ. Δὲν θὰ μὲ ἐπανιδετέ πλέον.

— Ἀλλ' ἡ μήτηρ μου! ... ἐψιθύρισεν ἡ Φερνάνδη μετὰ φρίκης.

— Ὡ! ἀπερρίψατε τὰ δεσμά... ἐνυμφεύθητε, ἐψιθύρισεν ὁ Ἐρρίκος μετ' ὑποκώφου φρίκης.

Καὶ ἐδράξατο τῶν χειρῶν τῆς νέας γυναικός, τὴν ἔσυρεν, ἤμιθανῇ σχεδόν, ὅπου τὸ πλῆθος περιεδινούτο, καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὸ εὐκαμπτον σῶμά της ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν χορευτῶν.

Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζεν ἐξαισιῶς, οἱ χορευταὶ ἦσαν ἀραιοί, τὸ δὲ ὡχρὸν καὶ συμπαθὲς ζεῦγος διεκρίνετο ὡς σκιά ἀνὰ τὴν αἰθούσαν, θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν θεατῶν.

Ἡ κυρία Δελινιύ καὶ ὁ κύριος Βρεμόν, περὶ ἄλλα ἀσχολούμενοι, οὐδὲν τῶν συμβαινόντων ἠνόησαν.

Ὁ Ἐρρίκος ἐν τούτοις καὶ ἡ Φερνάνδη, χορεύοντες, ἀντήλλασσον χαμηλοφώνως λέξεις πυρετώδεις καὶ διακεκομμένας.

— Λοιπὸν! ... δὲν ἐλάβετε τὴν ἐπιστολὴν μου;

— Ὅχι.

— Τὸν ἄθλιον, τί ἄρά γε τὴν ἔκαμε;
— Σὰς ἐνόμιζον καρτερικόν ... ἐπιλή-
σμονα ...
— Καὶ ὅμως ἐνυμφεύθητε.
— Ἡ μήτηρ μου μὲ ἠνάγκασε.
— Ἔστω ἐπικατάρatos.
— Νομίζει ὅτι οὕτω μὲ καθιστᾷ εὐ-
τυχῇ.

— Δυστυχῆς Φερνάνδης, ἐὰν ἐγνώριζες...
— Τί λοιπόν;
— Διαδραματίζονται εἰς τὸν κόσμον
τοῦτον φρικῶδεις πράξεις, ὀδυνηρὰ συμ-
βάντα νεότητος καὶ ἀγάπης. Σὰς θυσιάζ-
ουν ...

— Εἶναι ἀδύνατον!
— Ἡ μήτηρ σας μὲ μισεῖ.

— Καὶ διατί;
— Διότι σὰς ἀγαπῶ.

Ἡ Φερνάνδης παρετήρησε τὸν Ἑρρίκον
ἐκπεπληγμένη καὶ σιωπῶσα. Ἀκτὶς ἀπο-
καλύψεως ἐφάνη φωτίσασα τὸ πνεῦμά
της.

— Νομίζω ὅτι σὰς ἐννοῶ, εἶπε τέλος.
Ἡ μήτηρ μου ... σὰς ἀγαπᾷ ἐπίσης.

Ὁ Ἑρρίκος ἐσιώπα.

— ὦ! μῆτέρ μου! ἐψέλλιεν ἡ Φερ-
νάνδης.

Δάκρυα ἐφάνησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
της. Ἐλαφρῶς κλίνουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ
νεανίου, ὅστις τὴν ὑπεστήριζεν ἐπὶ τοῦ ἰ-
σχυροῦ καὶ νευρώδους βραχίονός του, μό-
λις ἔφαυε τὸ φάτνωμα, βεδυθισμένη ἐν ὀ-
δυνηροτάτῃ σκέψει, ἐξ ἧς ὁ Ἑρρίκος τὴν
διέκοψε, μετ' ὀλίγον λέγων:

— Φερνάνδης, μὲ ἀγαπᾶτε ἀκόμη;
— Δὲν μοὶ ἐπιτρέπετε πλέον τοῦτο.
— Τί λέγετε;
— Δὲν εἶμαι πλέον Φερνάνδης ... εἶ-
μαι ...

— Κυρία Βρεμόν.

— Τετέλεσται.

— Φερνάνδης! ... Φερνάνδης! ... Ἐὰν
ἠθέλατε ... δι' ὀλίγης ἀποφασιστικότη-
τος ... θὰ ἀπεφεύγατε τὸ μαρτύριον ...

— Διὰ ποίου μέσου;
— Διὰ τῆς φυγῆς.
— Αὐτὸ εἶναι ἄτιμον.
— Ὅθι εἴμεθα ἐλεύθεροι! ... Εὐτυχεῖς,
θὰ λησμονήσωμεν τὸν κόσμον.

— Αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος θὰ δηλη-
τηριάσωσι τὴν ζωὴν μου.

— Ἐὰν ἐπιμένετε, Φερνάνδης ... δὲν μὲ
ἀγαπᾶτε πλέον!

Ἡ Φερνάνδης δὲν ἀπεκρίθη· μόλις ἐκρά-
τει τὰ δάκρυά της.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ χορὸς εὐ-
ρίσκετο περὶ τὸ τέμας του.

Τρία ἢ τέσσαρα ζεύγη ἀντεῖχον εἰσέτι
εἰς τὸν ἐκ τοῦ χοροῦ κάματον.

Ὁ Ἑρρίκος, καὶ ἡ Φερνάνδης, ἐλαφροὶ
ὡς φάσματα, ἐφάνινον ἀντλοῦντες νέαν
ἰσχύν, καὶ ἐστρέφοντο μετὰ δαιμονίου τα-
χύτητος.

— Τὸ σκέπτεσθε; ἐπανέλαθε μετ' ἀ-
πελπισίας ὁ νεανίας.

— Τί λοιπόν, φίλε μου;

— Μετὰ τινὰς ὥρας, Φερνάνδης, θὰ ἀ-
νήκετε εἰς τὸν κύριον Βρεμόν!

— Σιωπήσατε!

— Ὅθι ἀποθάνω!

— ὦ! Θεέ μου! ...

— Ὅθι ἀποθάνω! σὰς λέγω, ἐξηκο-
λούθησεν ὁ ἀνάληγτος νεανίας διὰ φω-
νῆς συγκινητικῆς. Ἐν διαστήματι τριῶν
ἐβδομάδων ἀπώλεσα δέκα ἔτη τοῦ βίου
μου! ... Εἶδον θνήσκοντα τὸν πατέρα μου!

... Παρέστην εἰς τὴν ἀγωνίαν του... Εἰς
τὴν ταφὴν του αὐτὴν! ... ἐνῶ, μὲ τὴν
καρδίαν συντετριμμένην, ἐσκεπτόμην σέ,
τὴν ὁποίαν ἐδῶ ἐθυσιάζον ... Ἐπιστρέφω
τέλος... καὶ εὐρίσκω ὅτι ἀνήκετε εἰς ἄλ-
λον. ... σύ, ἡ μόνη καὶ ὑπερτάτη ἀγάπη
μου ἐπὶ τῆς γῆς! ... σύ, ἡ μόνη καὶ ὑπερ-
τάτη ὁδὸν μου!

— Ἡσυχάσατε, Ἑρρίκε!

— Νὰ ἡσυχάσω!

— Ναί! ... διότι πάσχω! ... ἡ καρδία
μου θραύεται ... πιέζεται ἰσχυρῶς

— Ἄς σταματήσωμεν! εἶπεν ὁ νεανίας
φρικῶν.

— Ὅχι... ἄς χορεύωμεν πάντοτε, εἶ-
μαι εὐτυχῆς.

— Ἔστω! ἄς χορεύσωμεν ἀκόμη, ὦ
δυστυχῆς μου ἔρως!

— Ἄς χορεύσωμεν, μέχρι τέλους!

— Ἄς χορεύσωμεν, μέχρι θανάτου!

— ὦ! ἐὰν ἀπέθνησκον χορεύουσα!
ἐπιθύρουν ἡ Φερνάνδης.

— Ναί, Φερνάνδης... Νὰ ἀποθάνωμεν,
νὰ ἀποθάνωμεν!

— Αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου φεύγου-
σαν.

— Φοβεῖσαι, παιδίον!

— Ὅχι... πάσχω... ὑποφέρω...

— Ναί... εἶσαι ὡρὰ ὡς ὁ θάνατος!

— Ἡ καρδία μου συντρίβεται περισ-
σότερον τώρα.

— Δυστυχῆς! αἰσθάνεσαι ὅτι πάσχεις;

— Ναί.

— ὦ! ἄς παύσωμεν τὸν καταχθόνιον
αὐτὸν χορὸν!

— Ὅχι... Ἄν παύσωμεν... νομίζω
ὅτι θ' ἀποθάνω.

— Μὲ τρομάζεις!

— Ἄ! φοβεῖσαι καὶ σύ, τώρα!

Προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Φερ-
νάνδης φρικῶδως ἐρρίγησεν.

— Ἀχ! Θεέ μου! ἐφώνησεν.

— Τί παρατηρεῖς λοιπόν;

— Τὸ βλέμμα τῆς μητρός μου!

— Λοιπόν;

— Εἶναι τρομερόν, φρικῶδες!

— Μὲ ἀνεγνώρισε, ἀναμφιβόλως.

— Ναί. Τὴν ἀκούω διατάττουσαν νὰ
παύσῃ ὁ χορὸς.

— Πράγματι! ἡ ὀρχήστρα κρούει τὸ
τέλος τοῦ χοροῦ... Χαῖρε, λοιπόν, Φερ-
νάνδης!

— Χαῖρε, Ἑρρίκε!

— Αὐριον θὰ σὲ θρηνήσω καὶ θὰ ἀπο-
θάνω ἐκεῖ, ἐν τῇ μονῶσει τῶν βρεττανικῶν
ἁκτῶν μου! ...

— Καὶ ἐγώ... ἐγώ! ... Σὲ ἀναμένω εἰς
τὸν οὐρανόν.

Ὁ χορὸς ἔληξε καὶ ὁ Ἑρρίκος μετὰ
τῆς Φερνάνδης ἔπαυσαν χορεύοντες· ἀλλὰ
μόλις οἱ ἰσχυρῶς συνδεδεμένοι βραχίονες

τῶν ἐλύθησαν, ἀμφότεροι ἔπεσαν ὑπτίοι.
Ἔσπευσαν νὰ βοηθήσωσιν αὐτούς, ἀλλ'
οὐδὲν σημείον ζωῆς παρεῖχον. Κατῶρθω-
σαν νὰ τοὺς ἐπαναφέρωσιν εἰς τὰς αἰ-
σθήσεις των. Ἡ Φερνάνδης ἀπετέθη ἐπὶ
τῆς παρθενικῆς αὐτῆς κλίνης, σχεδὸν θνή-
σκουσα, ὁ δὲ Ἑρρίκος ἐκομίσθη ἐν τῇ οἰ-
κίᾳ του, διαβιβρώσκόμενος ὑπὸ τοῦ κα-
τάρatos πυρετοῦ καὶ προφέρων ἀκατα-
πάύστως τὸ ὄνομα τῆς Φερνάνδης, ἥς ἡ
μορφὴ παρουσιάζετο αὐτῷ πρὸ τῶν ἐκπλή-
κτων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν. Εἰκοσάκις ἐζήτησε
πληροφορίας περὶ τῆς ἀσθενούς, ἥς ἤρουντο
νὰ δώσωσιν αὐτῷ. Τέλος, μετὰ δύο ἡμερῶν
ἀθημονίας, ἥτις ἐπληρώσαν τὴν νευρικὴν αὐ-
τοῦ κατάστασιν—ἀπουσιάζοντος τοῦ ὑ-
πηρέτου του καὶ γραίας τινὸς φύλακος,
ἣν ἀπεμάκρυνε πολλὰ προφασισθεῖς— ἡ-
γέρθη, κλονούμενος, ἐνεδύθη μεθ' ὅσης
ἡδύνατο ταχύτητος καὶ ἐξελθὼν διηυθύν-
θη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δελινιῦ.

Οἱ ὑπηρετῆται ἠθέλησαν νὰ ἐμποδίσωσιν
αὐτῷ τὴν εἰσοδὸν, ἀλλ' ἔρριψεν αὐτοῖς τὸ
βαλάντιόν του, γνωρίζων δὲ ποῦ ἔκειτο τὸ
δωμάτιον τῆς Φερνάνδης διηυθύνθη πρὸς
αὐτό.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ· θόρυβος λυγμῶν
καὶ θρήνων ἐξήρχοντο τοῦ δωματίου.
Εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ εἶδε τὴν κυρίαν Δε-
λινιῦ παρὰ τῇ κλίνῃ τῆς ἀσθενούς θυγα-
τρός της, ἀμνηχανοῦσαν καὶ κατεχομένην
ὑπὸ βαθυτάτης λύπης.

Ὁ κύριος Βρεμόν, ἰστάμενος πλησίον τῆς
ὀρθῆς καὶ ἀκίνητος, εἶχε προσηλωμένους
τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς του ἐπὶ ἀψύχου
τινὸς μορφῆς, ἥτις ἐξεῖχε τοῦ προσκεφα-
λαίου τῆς κλίνης, λευκότερα τῶν τριχά-
πτων, ἅτινα τὴν περιέβαλλον.

Ὁ Ἑρρίκος ἠνώνησε τὰ πάντα.

Ἡ ἀπελπισία τὸν κατέστησεν ἄφωνον.
Ἔστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου. Κρουνοὶ δα-
κρύων ἔρρεον ἐν σιγῇ ἐπὶ τῶν παρειῶν
του. Τὸ σῶμά του ἅπαν ἔτρεμεν. Στιγμὰς
τινας μετὰ ταῦτα, αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν πολὺ
καταβεβλημένον ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, νικη-
θέντα σχεδὸν ὑπὸ τῆς λύπης, ἐσύρθη μέ-
χρι τῆς κλίνης, χωρὶς νὰ ἀποσπᾷ τῆς
λύπης των καὶ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος,
τὰ δύο ἐκείνα ὄντα, τὰ θρηνοῦντα τὴν
Φερνάνδην. Κύψας ἐπὶ τῆς κλίνης κατη-
σπᾷσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν νεκράν,
εἴτα ρίψας βλέμμα ἀνεκφράστου πικρίας,
ἐπὶ τῆς κυρίας Δελινιῦ, σφόδρα τεταραγ-
μένης, ὡς ἐκ τῆς παρουσίας του, ἐπιθύρισε
διὰ φωνῆς δηκτικῆς:

— Ἀρκούντως ἐξεδικήθητε, κυρία, διὰ
τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον δὲν ἠρθάνομην πο-
σῶς δι' ὑμᾶς. Εἰσθε ζηλότυπος καὶ κακὴ!
Τὸ πρὸς ἐμὲ μῖσός σας ἐφόνευσε τὴν θυγα-
τέρα σας καὶ ὅμως εἶχατε ὑψηλὸν καθῆ-
κον νὰ ἐκπληρώσετε. Τὸ καθῆκον τῆς μη-
τρικῆς αὐταπαρνήσεως! ἀλλὰ δὲν εἶχατε
τὸ θάρρος νὰ τὸ ἐννοήσετε, δὲν εἶχατε τὴν
τόλμην νὰ τὸ ἐγκολπωθῆτε! Ἡ ψυχὴ
σας ἦτο πολὺ χαμερπῆς, ταπεινὴ! Ἐπρο-
τιμήσατε τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἀφροσύσεως·
θριαμβεύσατε λοιπόν! Ἡ θυγάτηρ σας εἶ-
ναι νεκρά... καὶ ἐγώ... ἀποθνήσκω...

Προφέρων τὰς λέξεις ταύτας, μετὰ φω-

νῆς ὅλον ἐκλιπούσης, κατέπεσεν· οἱ ὁδόν-
τες του συνεκρούσθησαν, καὶ θρηνώδης
στεναγμός ἐξέφυγε τῶν χειλέων του.

Ὁ κύριος Βρεμόν ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἀ-
νεγείρη.

Ἦτο νεκρός!

Κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου Βρεμόν,
τοῦ καλλίστου βεβαίως τῶν ἀνθρώπων, ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Φερνάνδη ἐτάφησαν εἰς ἓνα
καὶ τὸν αὐτὸν τάφον.

Ἡ κυρία Δελινιὺ ἐθρήνησε τὴν θυγα-
τέρα της ἐπὶ τινὰ καιρὸν, οὐδέποτε ὁμως
τὸν δυστυχῆ Ἑρρίκον.

Τὸ μῖσος τῆς γυναικὸς εἶναι ζωηρὸν καὶ
ἀνεξιλέαστον. Ἐνυμφεύθη καὶ πάλιν, οὐχ
ἥττον δὲν κατέστησε καὶ τὸν δεύτερον σύ-
ζυγόν της εὐτυχέστερον τοῦ πρώτου.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΑΡΑΒΑΝΗ.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΒΡΙΚΕΤΤ

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Α'

— Ναί, ἔχει νοστιμούτσικον πρόσω-
πον.

Αἱ λέξεις αὗται ἐλέχθησαν μὲ τόνον
τινὰ ἀδιαφορίας καὶ ὁ λαλῶν ἔστριψε βρα-
δέως τὸν μακρὸν ὠραῖον αὐτοῦ μύστακα,
ἐνῶ μὲ προσοχὴν παρετῆρει τὴν νεαρὰν
κόρην, τῆς ὁποίας τὴν καλλονὴν ἐσχολία-
ζεν ὁ φίλος του.

— Μὲ ψυχρὸν κάπως τρόπον τὸ λέγεις!
ἀνεφώνησεν ὁ σύντροφός του, νέος μὲ εἰ-
λικρινές, ὠραῖον πρόσωπον. Νοστιμούτσι-
κη, τί λέγεις; Εἶνε, τῷ ὄντι, ἀγγελος!

Ὁ Ράλφ Χύντλεϋ προσέβλεπεν αὐτὸν
ζωηρῶς.

— Πρόσεξε, φίλε μου! Τί ἤθελεν εἰπεῖ
ἡ λαίδη Ὁλυφαντ, ὅταν μάθῃ, ὅτι ὁ υἱὸς
καὶ κληρονόμος τῆς ὀμιλεῖ οὕτω περὶ τῶν
αἰθερίων θελήτων ἀφ' ὧν τινος Ἀμε-
ρικανίδος κόρης; Καὶ εἰς ἐξέυρεϊς, ὑποθέτω,
ὅτι αὕτη δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, ἢ συνοδὸς
τῆς ξενοδόχου μας.

Ἐρῶντα στενοχωρίας διήλθεν ἐπὶ τοῦ
προσώπου τοῦ λόρδου Λιονέλ καὶ ἀκου-
σίως αὐτοῦ ἀπεκρίθη:

— Σὺ παρὰ πολὺ γρήγορα πηδᾷς εἰς
συμπεράσματα, Ράλφ· ἐνῶ ἐγὼ θέλω μό-
νον καὶ μόνον νὰ συστηθῶ πρὸς τὴν χα-
ριεστέραν κόρην, τὴν ὁποίαν εἶδον ἀπόψε.

— Καλὰ, πολὺ καλὰ· ἐλθέ· ἐγὼ εἶμαι
μὲ αὐτὴν γνωρισμένος καὶ δύναμαι νὰ σοὶ
κάμω τὴν ἐκδούλευσιν αὐτὴν πρὸς χάριν
σου.

Καὶ μὲ τοὺς βραχίονας περιπλέγδην οἱ
δύο φίλοι προέβησαν ἐκεῖ, ὅπου ἐκάθητο
παρὰ τὴν θύραν τὴν περὶ αὐτὴν φειδρὰν
σκηνὴν, εἰς τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε δὲν
εἶχε λάβει μέρος, ἡ Μαργαρίτα Ἑλλερ-
σβυ.

Μόλις ἡδυνήθη νὰ πιστεύσῃ αὐτὰ τὰ
ἰδιά της ὧτα, ὅτε ἡ Μαργαρίτα ἔμαθεν,
ὅτι ὁ ἐπιθυμῶν νὰ συστηθῇ πρὸς τὸ μικρὸν

ἄτομόν της κύριος, ἦτον ὁ νεαρὸς λόρδος
Ὁλυφαντ, περὶ οὗ εἶχεν ἀκούσει τοσαῦτα.

Ὅπως ὁ κύριος Χύντλεϋ εἶχεν εἰπεῖ, ἡ
μικρὰ Μαργαρίτα Ἑλλερσβυ ἦτον ἡ ἐμ-
μειθος συνοδὸς τῆς μίς Μάουντ καὶ τὸ
ἔργον τοῦτο ἐπηγγέλλετο κατὰ πρῶτον
παρ' αὐτῇ. Ἡ Ἀλίκη Μάουντ ἐφάνη ἐκ-
πλαγεῖσα καὶ μὲ πολλὴν κρυφίαν τῆς δυ-
σαρέσκειαν εἶδε τὰς φιλόφρονας πρὸς τὴν
Μαργαρίταν περιποιήσεις τοῦ νεαροῦ εὐ-
πατρίδου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσκόπευε νὰ
δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τῶν ἰδίων αὐτῆς
θελημάτων. Δὲν ὑπῆρξε δὲ αὕτη ἡ τελευ-
ταία φορὰ, καθ' ἣν ὁ λόρδος Ὁλυφαντ
ἀπῆντησε τὴν Μαργαρίταν Ἑλλερσβυ. Ἐ-
νηλίζῃ ἤδη, μὲ πολλὴν πλοῦτον καὶ χωρὶς
νὰ ἔχη κανένα, ἵνα περιορίσῃ, ἢ νὰ διευ-
θύνῃ τὰς πράξεις του, εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν
Ἀμερικὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του
Χύντλεϋ καὶ νὰ διασκεδάσῃ ἐπὶ ἓν ἔτος,
πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν
ἐκτεταμένων κτημάτων του καὶ εἰς τὰ
πολλαπλὰ καθήκοντα καὶ μερίμνας Ἀγ-
γλου γαιοκτημόνος· καὶ τὴν ἑν διαστή-
ματι ἑξ μηνῶν ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ,
ὅτι ἐν βλέμμα ἐκτοξευόμενον ἐκ ζεύγους
κυανῶν σκεπτικῶν ὀφθαλμῶν εἶχε δι' αὐ-
τὸν περισσότερα θέληματα, ἢ ὅσα εἶχον
πᾶσαι ὁμοῦ αἱ ἐξ ἐπιφανοῦς ξένους καλ-
λοναί, ἐξ ὧν ἐπλήρου συχνάκις ἡ Λαίδη
μήτηρ του τὴν οἰκίαν της, — ἵνα τὴν κα-
ταστήσῃ, — ὡς συνείθιζεν αὕτη νὰ λέγῃ:
εὐάρεστον διὰ τὸν Λιονέλ.

Ἀφοῦ ἡ πρώτη ἐκπληξίς της παρῆλθε
ἡ Ἀλίκη Μάουντ συνεμορφώθη πρὸς τὴν
περίστασιν. Καὶ ἂν ἔτι ἐφάνη ἀναίσθητος
ὁ νεαρὸς λόρδος πρὸς τὰ θέλημά της, ἡ-
σθάνετο, ὅτι δὲν θὰ ἦτο μικρὸς θρίαμβος
δι' αὐτὴν τὸ νὰ καυχᾶται πρὸς τὰς ἀνη-
κούσας εἰς τὴν ἰδίαν ἐαυτῆς τάξιν, ὅτι
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της εἶχε ποτὲ τὴν σύ-
ζυγον ἑνὸς ὁμοτίμου τῆς Ἀγγλίας, ὥστε,
ὅτε ὁ νεαρὸς λόρδος ἐπεσκέπτετο τὴν οἰ-
κίαν της εἶχε πολλὰς εὐκαιρίας, ἵνα βλέ-
πῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός του. Αἱ
ἡμέραι διὰ τὴν Μαργαρίταν παρήρχοντο
ὡς ὄνειρον, ἀλλὰ καίτοι ἄθῳα, ὡς παιδίον,
καλῶς ἐγίνωσκεν, ὅτι οἱ τῆς τάξεώς του
ἄνθρωποι θὰ κατεδίκαζον τὸν λόρδον Ὁ-
λυφαντ, ὅτι ἀνοικεῖως λησμονήσας ἐκυ-
τὸν καὶ τὴν θέσιν του ἐξέλεξε μίαν νεά-
νίδα, ὡς αὕτη, ἵνα τῇ προσφέρῃ τὴν λα-
τρείαν του καὶ αὐτὴν προσέτι ἡσθάνετο, ὅτι ἡ
ἀγέρωχος ἀριστοκρατικὴ οἰκογένειά του
ἀναμφιβόλως θὰ ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἐπει-
σακτον. Καίτοι δὲ ζωσὰ βίον μονήρη καὶ
ἄχαριν, ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ της, ἡ νεανίς
ἀπηνήθη ν' ἀποδεχθῇ τὴν προσφερομένην
αὐτῇ εὐδαιμονίαν ὑπὸ τοιούτους οἰωνούς,
διότι ἡ Μαργαρίτα Ἑλλερσβυ εἶχεν ὑψη-
λόφροναν καὶ εὐγενῆ χαρακτῆρα καί, εἰ καὶ
ὀρφνὴ καὶ μὲ μόνον τὰ ἄδολα αὐτῆς ὀρ-
μέφυτα παρ' ὧν ὠδηγεῖτο, ἦτο πᾶν ὅ,τι
ὤφειλε νὰ εἶνε μία ἀγαθὴ καὶ ἀξιαγάπη-
τος γυνή.

Οὕτω δέ, ὁπότε ὁ λόρδος Ὁλυφαντ κα-
τέθηκεν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς τοὺς τε
τίτλους καὶ τὴν καρδίαν του, εἰ καὶ αὕτη
ἐγίνωσκεν, ὅτι τὸν ἠγάπα, προσηνῶς ἄμα

δὲ καὶ σταθερῶς ἀπῆντησεν — «οὐχί» —
καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, οὔτε
ἐπιχειρήματα, οὔτε παρακλήσεις ἡδυνή-
θησαν νὰ τὴν μεταπείσωσιν.

Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐκτὸς
τοῦ ὅτι σκληρῶς διεφύσθη τῶν ἐλπίδων
τοῦ καὶ πολὺ συνάμα ἐξεπλάγη ὁ λόρδος
Λιονέλ· διότι, εἰ καὶ ἀδᾶς ξένος τῶν τοῦ
κόσμου, ἐγίνωσκεν ὅτι τοιοῦτο δὲν θὰ
ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα, ἂν ἐζήτει εἰς γάμον
μίαν ἐκ τῶν νεανίδων τῆς τάξεώς του.

— Οὕτω λοιπὸν εἰς τῶν ὁμοτίμων τῆς
Ἀγγλίας ἀπεκρίθη! «Ε, Ε! Τίς ἡδύ-
νατο νὰ στοχασθῇ, ὅτι ἡ μικρούλα ἐκείνη
εἶχε τόσην φρόνησιν! Διότι, νὰ σοὶ εἰπῶ,
Λιονέλ, καμμίαν φορὰν θὰ ἀνακαλῆς εἰς
τὴν μνήμην σου τὴν τρέλλαν ταύτην καὶ
θὰ εὐχαριστεῖς τὴν νέαν αὐτὴν διὰ τὸ κα-
κόν, διὰ τὸ ὅποιον τώρα φρονεῖς, ὅτι δὲν
ὑπάρχει θεραπεία.

— Εὐκόλον εἶνε νὰ τὸ λέγῃ τις, Ράλφ.
Δὲν εἰςύρεις· ἀγαπῶ τὴν νεάνίδα ταύτην·
ἀλλὰ τί λέγω; Τὴν ἀγαπῶ; Μάλιστα,
τὴν λατρεύω! Λέγεις, ὅτι θὰ δυσηρε-
στεῖτο ἡ μήτηρ μου· ἔ! ἴσως κατ' ἀρχάς,
ἀλλὰ τόσον πολὺ μεριμνᾷ ὑπὲρ ἐμοῦ, ὥστε
δὲν θὰ ἐθεώρει ἐαυτὴν ὡς προσβληθεῖσαν
ὑπ' ἐμοῦ δι' αὐτό, διὰ πολλὴν καιρὸν. Ἀλλ'
εἰς τί χρησιμεύει τὸ νὰ ὀμιλῶμεν οὕτω;
Ὅπως λέγεις, ἀπεκρούσθη. Ἀλλ' ἂν ἐπί-
στευον, ὅτι ἡ Μαργαρίτα Ἑλλερσβυ μὲ
εἶχεν εἰς τὸν νοῦν της, ἂν ὀλίγον μόνον
μὲ ἠγάπα, οὔτε σύροντές με μὲ σχοινία
θὰ μὲ ἀπέσπων ἀπ' αὐτῆς. Ἀλλ' εἶνε
εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις, ὅτι ἔρωσ δὲν δύ-
ναται νὰ ὑπάρξῃ ὑπὸ τὸ ψυχρόν, γαλή-
νιον ἐκεῖνο ἐξωτερικόν.

Πολὺς καιρὸς δὲν παρῆλθεν ἀφ' οὗτου
ἐγένετο ἡ ἀνωτέρω συνομιλία καὶ ἡ λαίδη
Ὁλυφαντ ὑπεδέχετο τὸν υἱὸν αὐτῆς, τὸν
ὅποιον πολλοὺς μῆνας ἀκόμη δὲν ἀνέμενε
νὰ ἰδῇ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ τὰ κύ-
ματα τῶν πικριῶν κατέκλυσαν πανταχό-
θεν τὴν ψυχὴν τῆς Μαργαρίτας, ἐνῶ συγ-
χρόνως κατενόει πόσον σφοδρῶς ἠρᾶτο
τοῦ μνηστῆρος ἐκείνου, τὸν ὅποιον τὸ ἰ-
σχυρὸν αὐτῆς περὶ τοῦ καθήκοντος συν-
αίσθημα τῇ εἶχεν ὑπαγορεύσει νὰ ἀπαρ-
νηθῇ πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῶν θλίψεων της
ἡ μίς Μάουντ παροργισθεῖσα διὰ τὴν ἀ-
νόητον αὐτῆς ὑπερευσευδεισάν, ἕνεκα
τῆς ὁποίας ἀπέριψε τὸ προταθὲν αὐτῇ
λαμπρὸν συνοικέσιον, τῇ ἀνήγγειλεν, ὅτι
αἱ ὑπηρεσίαι αὐτῆς δὲν τῇ ἦσαν πλέον
ἀναγκαῖαι.

Καὶ οὕτω μετ' ὀλίγους μῆνας ἡ Μαργαρίτα εὐρέθη ἐκτεθειμένη εἰς τὴν ψυχρό-
τητα καὶ σκληρότητα τοῦ κόσμου, ἀνευ
οὐδενὸς φίλου καὶ σχεδὸν ἀνευ λεπτοῦ.
Ἀλλ' ἡ θεία Πρόνοια λαμβάνει φροντίδα
ὑπὲρ τῶν ἀξίων τῆς προστασίας αὐτῆς
καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ Μαργαρίτα εὗρεν ἐν
οἰκίᾳ θέσιν παιδαγωγοῦ διὰ τοὺς νε-
αροὺς βλαστοὺς πλουσίας τινὸς οἰκογε-
νείας καὶ ἐνταῦθα θ' ἀφήσωμεν ἐπὶ τοῦ
παρόντος αὐτὴν.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΕΠΗΜΕΙΝΟΝΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ